

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

sp. zn. Zin 7/2022

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší soud jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „informační zákon“ anebo „SvInf“), rozhodl o žádosti R. F., nar. XY, trvale bytem XY, s e-mailovou adresou XY@gmail.com a adresou datové schránky XY, ze dne 11. 1. 2022, v řízení sp. zn. Zin 7/2022 (dále jen „projednávaná žádost“),

takto:

Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona se projednávaná žádost v části požadující poskytnutí „vyjádření Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2008“ **odmítá**.

Odůvodnění:

Povinný subjekt obdržel projednávanou žádost v následujícím znění:

„Ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, Vás laskavě žádám o zpřístupnění následujících informací:

V nálezu Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 je uvedeno: „34. Nejvyšší soud vyslovil přesvědčení, že "v prostředí tržní ekonomiky ani nelze hledat lepší indikátor spravedlivé "hodnoty" určitého statku, než je hodnota, která se ustálí volným působením sil nabídky a poptávky".“

Snažím se najít dokument, v němž Nejvyšší soud toto přesvědčení údajně vyslovil.

Zdrojovým dokumentem je, podle mého názoru, buď rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8. 1. 2008 č. j. 29 Odo 160/2006-222 (viz první odstavec odkazovaného nálezu ÚS), nebo vyjádření Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2008 (viz odst. 32 odkazovaného nálezu ÚS).

V rozsudku NS ze dne 8. 1. 2008 č. j. 29 Odo 160/2006 předmětné vyjádření uvedeno není.

Proto bych Vás rád požádal o zpřístupnění předmětného vyjádření Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2008 ve věci povinného převzetí akcií, kde žalovanou společností je Eurovia S. A. (sp. zn. 29 Odo 160/2006).

Pokud je mnou hledan dokument jiný, než jak se domnívám (vi výše), prosím o poskytnutí správného dokumentu.

Dokument mi může být poskytnut v anonymizované podobě.

Předem děkuji za dohledání tohoto dokumentu!

O informaci žádám za účelem studia. Informaci žádám poskytnout v písemné formě a zaslat e-mailem či do datové schránky (viz níže).“

K výroku rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti“.

Povinné subjekty ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona „neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků.“

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny **přiměřeným** způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon. Podle § 1 informačního zákona tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím.

Čl. 4 odst. 4 Listiny uvádí následující: „Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.“ Čl. 17 odst. 4 pak zní následovně (podtržení doplněno): „Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti.“

Čl. 10 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) deklaruje možnosti omezení svobody projevu (tedy v důsledku i práva na informace) následovně (podtržení doplněno): „Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.“

Předmětem části projednávané žádosti je požadavek na poskytnutí „vyjádření Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2008“, tedy informace, která má původ a bezprostředně se týká rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. Jedná se o informaci, jež vychází z konkrétního soudního řízení, respektive se jedná o následné vyjádření Nejvyššího soudu k již vydanému rozhodnutí, které bylo aktuálně přezkoumáváno v řízení před Ústavním soudem.

V dané části projednávané žádosti se tak jedná o požadavek na poskytnutí informace z rozhodovací činnosti soudů, kterou s odkazem na § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona Nejvyšší soud jako povinný subjekt neposkytuje. V dané souvislosti je nutné upozornit, že požadovaná informace má v zásadě neveřejný charakter, respektive jde o informaci, která se obecně neposkytuje a nezveřejňuje. O to silnější musejí být podle názoru povinného subjektu důvody k prolomení této ochrany (podrobně viz rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 29. září 2020, č. j. 10 A 176/2019 – 63).

Je na místě si také uvědomit, že v řízení o ústavní stížnosti zpravidla Nejvyšší soud vystupuje jako jeden z účastníků řízení, který k věci zasílá své vyjádření. Nejvyšší soud tak sice nevystupuje v autoritativním postavení, tato skutečnost nicméně nijak nepopírá charakter požadované informace jako informace z rozhodovací činnosti soudu, konkrétně Ústavního soudu. Blíže viz citace z rozhodnutí Městského soudu v Praze, č. j. 6 Ca 114/2009 – 52, které k výluce z poskytování informací podle § 11 odst. 4 písm. b) uvádí mj. následující (důraz doplněn): „výjimka je */.../ vymezena povahou informace, resp. jejím obsahem, nikoliv typem subjektu, který jimi disponuje. Nic z díkce ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím nenasvědčuje tomu, že by se této výjimky mohly dovolávat pouze vybrané povinné subjekty, nikoliv všechny povinné subjekty... /.../ Z takové formulace nelze než dovozovat, že **předmětem ochrany jsou informace samé, nikoliv nějaký speciální povinný subjekt takovými informacemi disponující.**“*

Vyjádření Nejvyššího soudu jako účastníka řízení je také činěno s vědomím, že se jedná o neveřejný dokument vytvořený toliko pro dané soudní řízení před Ústavním soudem. Přitom je plně na zvážení Ústavního soudu, zda a v jakém rozsahu bude z vyjádření Nejvyššího soudu v textu svého rozhodnutí následně citovat, jako tomu bylo ostatně i v případě žadatelova zájmového řízení. Poskytováním neveřejných informací ze soudního řízení by důvodně mohla být ohrožena důvěra v autoritu a nestrannost soudní moci, kterou chrání čl. 10 odst. 2 Úmluvy.

Míra „veřejnosti“ požadovaného dokumentu se tedy projevuje např. ve skutečnosti, že je plně v rukou rozhodujícího orgánu, v tomto případě příslušného senátu Ústavního soudu, jakým způsobem a v jakém rozsahu bude dosavadní řízení, jednotlivé návrhy a vyjádření, rekapitulovat v textu rozhodnutí. Je tak na posouzení příslušného soudního senátu, jaké skutečnosti mají význam pro rozhodnutí a jaké nikoli, respektive s jakou mírou obecnosti či konkrétnosti budou tyto skutečnosti v textu rozhodnutí reprodukovány (pro zajištění veřejné kontroly výstupů soudní činnosti).

Povinný subjekt, jak je dennodenně zřejmé z praxe (viz níže), se nebrání poskytování informací o **výsledcích** rozhodovací činnosti jednotlivých senátů či kolegií Nejvyššího soudu, která musí být zcela jistě pod veřejnou kontrolou, avšak v souladu s § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona neposkytuje informace o samotném průběhu rozhodovací činnosti, která k závěrečnému rozhodnutí vedla, případně neposkytuje ani informace bezprostředně navázané a související s vydaným rozhodnutím v případě, že to bylo napadeno ústavní stížností. Ochrana informací z rozhodovací činnosti soudů tak plně dopadá na vyjádření senátu Nejvyššího soudu k podané ústavní stížnosti. I zde je třeba argumentovat odkazem na možné ohrožení důvěry v autoritu a nestrannost soudní moci, jak uvádí čl. 10 odst. 2 Úmluvy.

Projednávaná žádost v dané části podle názoru povinného subjektu ani nedává prostor k úvaze, zda informace (ne)poskytnout. Na rozdíl např. od ustanovení § 11 odst. 1 informačního zákona, který uvádí (důraz doplněn) „**Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud**“... , se v ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona výslovně píše (důraz doplněn) „**Povinné subjekty dále neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů s výjimkou rozsudků**“. Podle povinného subjektu tak zákonodárce výslovně omezuje správní úvahu k poskytování jednotlivých informací z rozhodovací činnosti soudů.

Povinný subjekt k tomuto závěru odkazuje nejen na samotné striktní znění informačního zákona, ale taktéž i na nález Pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10, jímž bylo změněno původní znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona, resp. zrušeno původně začleněné slovo „pravomocných“, rozumějme rozsudků. V předmětné části zákona tak Plénum Ústavního soudu rozšířilo práva žadatelů na poskytnutí i nepravomocných rozsudků ze strany povinných subjektů, **avšak ponechalo zákonným neposkytnutí dalších informací z průběhu soudního řízení, resp. rozhodovací činnosti soudů.**

Na základě výše uvedeného se tak jeví, že informační zákon kategoricky zakazuje poskytnutí jakýchkoli informací o rozhodovací činnosti soudů – s výjimkou „rozsudků“. Aplikovaný zákonný důvod pro odmítnutí žádosti o informace tak bude naplněn vždy, pokud nebude v daném případě shledán závažný důvod (veřejný zájem) pro poskytnutí požadovaných informací (a contrario bod 34 rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2021, č. j. 8 A 131/2019- 60). Povinný subjekt tak v souladu s respektem k minimálnímu omezení základních lidských práv, a na základě aktuální judikatury, přistoupil k vážení v kolizi stojících základních práv (veřejných zájmů, viz dále).

K neposkytnutí informací z rozhodovací činnosti soudu na základě informačního zákona poukazuje povinný subjekt taktéž na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 29 A 170/2017 (zvýraznění doplněno povinným subjektem):

*„17. K meritu věci lze uvést následující. Právo na informace je garantováno zejména v čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ale také v čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. **Tato práva nejsou bezbřehá a absolutní, ale naráží na určitá omezení a limity.***

*24. Povinnému subjektu lze přitakat v tom, že poskytnutím textu stížnosti ještě před ukončením řízení o ní by mohlo dojít k ohrožení nezávislosti a nestrannosti rozhodujícího soudu, zde žalovaného. Je naprosto běžné, že soudy neposkytují v režimu práva na informace obsah návrhů na zahájení řízení před rozhodnutím o nich, a i později se lze s obsahem takových podání seznámit spíše formou rozhodnutí, v němž je obsah návrhu rekapitulován. Uvedené zcela jednoznačně míří na to, aby nemohlo dojít k ovlivňování soudců, vyvíjení tlaku na ně, jak mají v dané věci rozhodnout. **Kontrola jejich práce je možná posléze, cestou poskytnutí soudního rozhodnutí.** Pokud měl žalobce zájem kontrolovat kvalitu práce ministra spravedlnosti, postačilo by mu k tomu konečné rozhodnutí Nejvyššího soudu o předmětné stížnosti, příp. poskytnutí textu stížnosti poté, co o ní žalovaný rozhodl.*

*28. Soud tak má za to, že odmítnutí žádosti o informace bylo opodstatněné. Odůvodnění napadeného rozhodnutí **včetně poukazu na nezbytnost jednotného rozhodování, což je jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, ob stojí.** /.../ tvrzená snaha o kontrolu práce ministra spravedlnosti mohla být stejně dobře naplněna i jinak.“*

Dále je příhodné odkázat i na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 29 A 133/2015, v němž je uvedeno mj. následující (důraz doplněn):

„Vůle zákonodárce je přitom v tomto ohledu zcela zřejmá, jiné informace o rozhodovací činnosti soudů než ty, které jsou obsaženy v soudních rozhodnutích, povinné subjekty nemohou žadatelům poskytnout.

/.../ žalovaný toto omezení práva na informace mohl aplikovat pouze v případě, kdy po něm byla požadována informace o jeho rozhodovací činnosti. Tak tomu v daném případě bylo. /.../ Z uvedeného plyne, že z informační povinnosti je vyňat celý rozhodovací mechanismus soudu v konkrétní věci, s výjimkou rozhodnutí.

/.../ V této souvislosti lze dále uvést, že z hlediska veřejné kontroly soudnictví je podstatná zejména obecná dostupnost soudních rozhodnutí. Na základě této dostupnosti pak mohou být jednotlivá rozhodnutí předmětem veřejného diskurzu. Za zákonnost těchto rozhodnutí a postupů vedoucích k jejich vydání odpovídá z institucionálního pohledu soud, personálně pak soudci projedávající a rozhodující danou věc.“

V případě projednávané žádosti je na jedné straně jako veřejný zájem svědčící pro neposkytnutí požadované informace ochrana autority a nestrannosti soudní moci, umocněný zájmem na neprolomení striktního omezení informačního zákona, na druhé straně je chráněnou hodnotou žadatelovo základní právo na informace.

Hodnotu autority a nestrannosti soudní moci, respektive důvěru veřejnosti v soudní systém a rozhodování soudů, je podle názoru povinného subjektu nezbytné chránit nejen ve fázi soudního řízení před rozhodnutím soudu v dané věci, ale zpravidla i po vydání rozhodnutí, respektive i v navazující „porozsudkové agendě“, v níž by dané rozhodnutí mělo před kritikou veřejnosti obstát „samo o sobě“. Do rozhodovací činnosti soudů jednoznačně spadá i vyjádření senátu Nejvyššího soudu k řízení před Ústavním soudem, obsahující další komentáře či vysvětlení ke konkrétnímu rozhodnutí Nejvyššího soudu; tyto komentáře jsou činěny zvláště ve vztahu k obsahu podané ústavní stížnosti. Je plně na zvážení příslušného senátu Nejvyššího soudu, v jakém rozsahu své vyjádření učiní, zda pouze odkáže na text svého rozhodnutí, nebo bude podrobně reagovat na ústavní stížnost, jako je tomu i v případě projednávanou žádostí požadované informace.

Dále je vhodné upozornit na skutečnost, že Nejvyšší soud již od roku 2002 zcela bezvýjimečně zveřejňuje všechna rozhodnutí ze soudní agendy na webu www.nsoud.cz. Široké veřejnosti, médiím i odborné právnícké komunitě je tak zprostředkován bezprostřední pohled na výsledky práce soudců Nejvyššího soudu. Všechna rozhodnutí je možno podrobovat (nejen) odborné kritice. Povinný subjekt je toho názoru, že tato skutečnost (bezvýhradné zveřejňování výsledků rozhodovací činnosti) dále oslabuje zájem veřejnosti na poskytnutí jiných informací o rozhodovací činnosti, které nejsou zahrnuty v textu rozhodnutí.

V obdobném rozsahu je transparentní k výsledkům své rozhodovací činnosti i Ústavní soud, který svá rozhodnutí zveřejňuje na webové databázi <http://nalus.usoud.cz>, případně aktuální rozhodnutí na webu <https://www.usoud.cz/aktualne>. K pravidlům zveřejňování rozhodnutí Ústavním soudem viz blíže informace dostupné přes následující odkaz: <https://www.usoud.cz/vyhledavani-rozhodnuti-us>

Nejvyšší soud je připraven v souvislosti se zveřejňováním všech svých meritorních rozhodnutí na případnou kritiku a zcela bez omezení tak (po splnění obvyklých technických, popř. administrativních podmínek) umožňuje široké veřejnosti kontrolu práce jednotlivých soudních senátů. Povinný subjekt se pouze brání možné kritice na základě v zásadě neveřejných informací, což by mohlo vést k ohrožení autority a nestrannosti soudní moci.

Nejvyšší soud nemůže jakkoli ovlivnit další manipulaci s poskytnutými informacemi ze strany jednotlivých žadatelů, nemůže tak ani zabránit případným dezinterpretacím či účelnému zneužití poskytnutých informací. Popsanému nejen, že nejde předejít, ale i velmi těžko je možné tyto zásahy vyvracet a uvádět na pravou míru. Uvážení určitého širšího kontextu pro posuzování žádostí o informace bylo podle názoru povinného subjektu aprobováno rozhodnutím Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2021, č. j. 30 A 56/2019 – 73 (viz bod 13 citovaného rozhodnutí). Případně viz dále i následující citace z posledně uvedeného rozhodnutí (bod 21): „*Rozpitvávání těchto skutečností nemůže nikterak přispět k veřejné kontrole soudní moci a přístup k těmto informacím je naopak při nesprávné prezentaci získaných znalostí snadno zneužitelný k tomu, aby důvěru v soudy narušil.*“ Krajský soud tak vzal při svém rozhodování v potaz i velmi omezené možnosti soudce či soudu reagovat na případnou kritiku vycházející z těchto (v zásadě neveřejných) informací, které mohou ohrozit autoritu a nestrannost soudní moci.

Poskytnutí vyjádření Nejvyššího soudu jako účastníka řízení o ústavní stížnosti, které „obhajuje“ vlastní rozhodnutí, případně jej dále „dovysvětluje“ a komentuje, či obecně reaguje na obsah ústavní stížnosti, nemůže podle názoru povinného subjektu přispět k veřejné kontrole soudní moci tak, jako rozbor samotného napadeného rozhodnutí, naopak může bez dalšího důvěru veřejnosti v soudní systém ohrozit.

Jak nicméně uvádí nálezný Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16 (důraz doplněn): „135. Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci **zvážit význam a intenzitu dotčených práv.**“ Na základě provedení **testu proporcionality** dospěl povinný subjekt k následujícím závěrům:

Test vhodnosti, jako první krok testu proporcionality, byl splněn, jelikož zvolený nástroj (částečné odmítnutí projednávání žádosti) dosahuje sledovaného cíle (ochrany vymezené skupiny informací). Test potřebnosti, jako druhý krok testu proporcionality, je rovněž splněn – povinný subjekt nemá k dispozici žádný mírnější nástroj, který by žadatelovo právo omezoval v menší míře a který by současně sledovaného cíle dosahoval v potřebné kvalitě. Test přiměřenosti, jako třetí krok testu proporcionality, tedy vážení v kolizi stojících zájmů, rovněž svědčí ve prospěch závěru o neposkytnutí zákonem chráněných informací.

Naopak na straně žadatele povinný subjekt neshledal žádný závažný důvod, který by odůvodňoval „prolomení“ ochrany informací z konkrétního soudního řízení. Žadatel žádný důvod pro osvědčení veřejného zájmu na poskytnutí požadovaných informací netvrdil (ani to nebyla jeho povinnost, povinný subjekt tuto skutečnost žadateli nijak neklade k tíži). Povinný subjekt v případě projednávání žádosti neshledává žádný silný veřejný zájem (důvod) k prolomení citovaného ustanovení informačního zákona a zavedené praxe Nejvyššího soudu.

Povinný subjekt upozorňuje, že právo na informace je ústavně zakotveno v článku 17 Listiny jako politické právo, které slouží mj. k veřejné kontrole soudní moci. Povinný subjekt je tak toho názoru, že omezení žadatelova práva na informace je plně důvodné i z hlediska naplnění ústavních kautel vyjádřených v čl. 4 odst. 4 Listiny a č. 17 odst. 4 Listiny, tedy je k omezení poskytnutí informace přistoupeno z legitimních důvodů, pro něž bylo omezení

zákonodárcem stanoveno. Povinný subjekt je dále toho názoru, že dostal požadavkům na zvážení v kolizi stojících práv a postupoval ústavně konformním způsobem.

Pro úplnost povinný subjekt dodává, že si je plně vědom aktuální judikatury správních soudů, které v případě žádostí o informace ze správních spisů rozlišují mezi žádostmi o konkrétní dokumenty a žádostmi o (kompletní) kopie daných správních spisů. V tomto ohledu je nutné si uvědomit, že informační zákon neobsahuje kategorický zákaz poskytování informací ze správních řízení (správních spisů). Jedná se o zásadní rozdíl od žádostí o informace ze soudních spisů (soudních řízení), jejichž kategorickou nepřístupnost naopak informační zákon zcela jasně stanovuje, respektive obecně chrání informace „o rozhodovací činnosti“.

Na základě výše uvedeného je tak lhostejno, zda se žadatel domáhá „jen“ konkrétní informace (konkrétního dokumentu) ze soudního řízení (soudního spisu), jelikož tato skutečnost není ukazatelem pro posouzení přípustnosti posuzované žádosti. Jediným kritériem v popsané situaci je skutečnost, zda je danou žádostí plněn (sledován) naléhavý veřejný zájem, či je sledován toliko „individuální“ zájem konkrétního žadatele, který nedosahuje intenzity ospravedlňující prolomení zcela kategorického ustanovení informačního zákona (viz test proporcionality).

Na základě zákonné výjimky z poskytování informací z rozhodovací činnosti soudu tak povinnému subjektu nezbylo, než žádost ve vymezené části odmítnout, a to podle účinného znění § 11 odst. 4 písm. b) informačního zákona.

Poučení: Proti rozhodnutí o odmítnutí projednávané žádosti nebo její části je možné podle § 16 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat odvolání, které se podává u povinného subjektu, který řízení o poskytnutí informace vedl v prvním stupni, do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí.

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona

Ke zbývajícím částem projednávané žádosti, kde nebylo poskytnutí informací částečně odmítnuto předkládaným rozhodnutím, poskytuje povinný subjekt požadované informace formou následujícího sdělení.

K projednávané žádosti může povinný subjekt potvrdit, že citovaná věta „*Nejvyšší soud je přesvědčen, že v prostředí tržní ekonomiky ani nelze hledat lepší indikátor spravedlivé „hodnoty“ určitého statku, než je hodnota, která se ustálí volným působením sil nabídky a poptávky.*“ pochází z vyjádření Nejvyššího soudu ze dne 9. srpna 2008 k ústavní stížnosti vedené pod sp. zn. III. ÚS 989/08.

Poučení: Proti způsobu vyřízení žádosti v části, kde jsou poskytovány informace, je možné podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení poskytovaných informací. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který řízení o poskytnutí informace vedl v prvním stupni.

V Brně dne 25. 1. 2022

L. S.

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností,
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona